

Arrest

nr. 54 305 van 13 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Op 10 december 2003 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 15 december 2003 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 26 februari 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf (technische weigering).

1.2 Op 21 september 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.3 Op 10 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit F. en bent u een Kosovaars staatsburger. In 1992 vroeg u tevergeefs in Duitsland asiel aan omdat u uw militaire dienstplicht in Joegoslavië niet wenste uit te voeren. Na acht maanden keerde u naar Kosovo terug. Begin 1996 werd uw zus S. lastig gevallen door een zekere B. Hij dreigde er zelfs mee haar te verkrachten. Uw zus werd bang en vertelde alles aan u. Daarop besloot u met B. te gaan praten om hem duidelijk te maken dat hij uw zus met rust moest laten. Dit gesprek loste echter niets op. Op een dag werd u door B. en twee onbekenden aangevallen. U verloor het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis, waar u ongeveer een maand verbleef. Uw linker oog en een deel van uw linker hersenhelft werden blijvend beschadigd waardoor u moeilijk kan schrijven en vaak hoofdpijn heeft. Eind 1996 kwam een kennis van u, S. B., bij u langs met de mededeling dat B. vermoord was en dat zijn familie u van de moord beschuldigde. Ze dreigden u ook te vermoorden. U zei hem dat u onschuldig was. U kende zijn familie niet en vroeg ook hun familienaam niet. Toch kreeg u schrik en daarom besloot u niet meer buiten te komen. Als u naar de dokter ging, liet u zich begeleiden door uw broer of uw neef. Ondanks het feit dat u sinds 1996 geen bedreigingen meer kreeg, besloot u eind 2003 naar België te vluchten waar u op 10 december 2003 asiel aanvraagde. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 26 februari 2004 een weigeringsbeslissing omdat u niet voor het gehoor was komen opdagen. Gezien u uw partner en uw kinderen, die in Kosovo waren achter gebleven, heel erg miste, besloot u, zonder het einde van uw asielprocedure af te wachten, naar Kosovo terug te keren. Hoewel u niet kon zeggen of er na uw terugkeer naar Kosovo nog bedreigingen door B.'s familie waren, durfde u echter uit schrik voor zijn familie nog altijd niet buiten te komen. Zo kon u ondermeer uw zieke partner niet bijstaan. Op 19 september 2009 besloot u terug naar België te komen, waar u op 21 september 2009 voor de tweede keer asiel aanvraagde. U verklaarde uit schrik voor B.'s familie niet naar Kosovo te kunnen terugkeren. Tevens hoopt u hier op een medische behandeling voor u en uw partner. Ter staving van uw identiteit en/of asielfrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart uitgereikt op 4 december 2008; een kopie van uw UNMIK-rijbewijs uitgereikt op 8 november 2006; een kopie van uw Kosovaars rijbewijs uitgereikt op 14 april 2010, een Kosovaars medisch attest d.d. 20 juli 2009 en verschillende Belgische medische documenten waaruit ondermeer blijkt dat u last heeft van hoofdpijn.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u de oorzaak van het conflict tussen u en B.'s familie, i.e. de moord op B., geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Naast het feit dat u geen enkel begin van bewijs van deze moord neerlegde, dient er vastgesteld te worden dat er in uw opeenvolgende verklaringen wat dit betreft ernstige tegenstrijdigheden slopen. Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat de problemen tussen uw zus en B. plaatsvonden in 1991 en dat, toen u in februari 1991 uw zus van haar werk ging afhalen, u met B. een discussie had en dat u toen een slag kreeg. Sindsdien had u geen problemen meer met hem. Vier jaar voor uw eerste asielaanvraag in België – toen was de oorlog (van 1998-1999) reeds afgelopen – werden er door B.'s broers personen gestuurd en zo werd u beschuldigd van de moord op B. die blijkbaar intussen plaatsgevonden had (DVZ 1e AA, vraag 42). Bij uw tweede asielaanvraag in 2009 beweerde u echter dat het conflict met B. in 1996 plaatsvond en dat u voor 1996 noch door B. noch door anderen lastiggevallen werd. U vervolgde dat S. B., een kennis van u, u eind 1996 reeds, i.e. enkele jaren vóór de oorlog, op de hoogte bracht van de moord op B. en van de hiermee gepaard gaande bedreigingen door de familie van B. (CGVS, p.9). Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde en zei u ondermeer dat het kon dat u, gekweld door hoofdpijn, zich wel eens van data kon vergissen (CGVS, p. 17). Deze verklaring is evenwel onafdoende, gezien de verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag u voorgelezen werden en u ze voor akkoord ondertekende. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde aanleiding van uw problemen in Kosovo ernstig ondermijnd.

Gezien er slechts weinig geloof gehecht kan worden aan de aanleiding van uw problemen in Kosovo, komt ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de familie van B. naar aanleiding van de moord op B. ernstig op de helling te staan. Dit wordt bevestigd doordat u zelfs niet eens de familienaam van B. en zijn familie kent. Nochtans beweerde u deze familie sinds 1996 te vrezen en diende u zowel in 2003 als in 2009 uit vrees voor deze familie een asielaanvraag in. U gaf hiervoor de weinig afdoende verklaring dat u zich niet voor uw aanvaller en zijn familie interesseerde omdat u onschuldig was (CGVS, p. 9-11). Dat u ondanks een veertienjarige vrees voor een familie niet eens de naam van deze familie kent en dat u zich hier voor zelfs niet interesseert, is immers een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt aldus wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde bedreigingen door de familie van B. Dit blijkt tevens uit het feit dat u ondanks uw beweerde vrees voor deze familie in 2004 naar Kosovo terugkeerde. Het loutere feit dat u na uw verblijf in België, waar u een asielaanvraag indiende maar niet voor het gehoor op het Commissariaat-generaal kwam opdagen, naar Kosovo terugkeerde en dat u er – zonder enige bedreiging ontvangen te hebben (CGVS, p. 13) – ongeveer vijf jaar onafgebroken verbleef doet opnieuw afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees.

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de door u beweerde bedreiging door de familie van B.

Ten slotte haalde u ook uw medische problemen – die u staafde met verschillende Kosovaarse en Belgische medische attesten – en die van uw partner aan (CGVS, p. 17-18). Voor uw medische problemen werd u in Kosovo behandeld en de medicatie die u hiervoor nam hielp. Ook uw partner, die in Kosovo achtergebleven is, gaat er bijna wekelijks op controle (CGVS, p. 17). Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt overigens nergens de oorzaak van de door u aangehaalde problemen. Gezien hierboven reeds gebleken is dat u uw asielaanvraag geenszins aannemelijk gemaakt heeft, dient dan ook vastgesteld te worden dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. aangezien die enkel uw identiteit en uw nationaliteit kunnen aantonen. Deze staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel gaat de verzoekende partij in tegen de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en verwijst zij naar artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) en naar artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“2.2 Weigeringsmotieven in de bestreden beslissing om verzoeker te erkennen als vluchteling

De beslissing vermeldt in hoofdzaak navolgende weigeringsmotieven :

“...Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u de oorzaak van het conflict tussen u en B.’s familie, i.e. de moord op B., geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Naast het feit dat u geen enkel begin van bewijs van deze moord neerlegde, dient er vastgesteld te worden dat er in uw opeenvolgende verklaringen wat dit betreft ernstige tegenstrijdigheden slopen. ...”

“...Gezien er slechts weinig geloof gehecht kan worden aan de aanleiding van uw problemen in Kosovo, komt ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de familie van B. naar aanleiding van de moord op B. ernstig op de helling te staan. ...”

“...Ten slotte haalde u ook uw medische problemen – die u staafde met verschillende Kosovaarse en Belgische medische attesten – en die van uw partner aan... . U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. ...”

Repliek:

De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met de medische toestand van verzoeker. De inconsistenties in zijn verklaringen zijn aan de hand hiervan te verklaren.

De ‘bloekwraak’situatie, dewelke verzoeker inroept, is zondermeer plausibel en door verzoeker werden voldoende verifieerbare gegevens terzake verstrekt.

Hierdoor vormt dit – zelfs met de inconsistentie en onvolledigheden in het vluchtrelaas van verzoeker – toch een afdoende basis om de bescherming in te roepen van de Conventie van Genève, minstens om subsidiaire bescherming te genieten.

2.3. Art. 1, A, 2 van de Conventie van Genève

In hoofdorde : verzoeker heeft zondermeer de hoedanigheid van vluchteling zoals omschreven in art. 1, A, 2 van het Conventie van Genève.

De identiteit en etnische afkomst, waarvan verzoeker het bewijs levert aan de hand van diverse stukken, kan redelijkerwijze niet worden betwist alsook dat bloedwraak in Kosovo onder de etnisch Albanese bevolking nog steeds is een wijdverbreide praktijk is en vooral een ernstig maatschappelijk pijnpunt blijft.

Ook kan niet betwist worden dat de verklaringen van verzoeker coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Verzoeker heeft aldus aangetoond dat zij persoonlijk een vrees tot vervolging kunnen inroepen waarvan het bestaan van het risico in KOSOVO aannemelijk is en waarvan de grond waarop de vervolging gebaseerd is, behoort tot één van de vijf gronden dewelke weerhouden werden in art. 1, A, 2 van de Conventie van Genève.

Ondergeschikt : voorzover de verklaringen en stavingsstukken van verzoeker niet voldoende zouden zijn om hen als vluchteling te erkennen, quod non, kan met niet om het feit heen dat verzoeker in casu minstens dient in toepassing van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten van het systeem van subsidiaire bescherming zoals ingevoerd n.a.v. de wet van 15.09.06 ter implementatie van de Europese richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.”

2.2 De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in de eerste plaats verwijst naar haar medische toestand, het feit dat de bestreden beslissing hiermee onvoldoende rekening houdt en dat de inconsistenties in haar verklaringen aan de hand daarvan te verklaren zijn. De Raad wijst er echter op dat de uit de medische attesten die aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden voorgelegd, geenszins blijkt dat de verzoekende partij specifiek aan cognitieve problemen lijdt, maar dat wordt aangegeven dat zij (onder meer) hoofdpijnen heeft, waardoor deze attesten de stelling van de verzoekende partij niet kunnen ondersteunen. Haar medische toestand wordt echter door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet genegeerd. Zo wordt met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag verklaarde dat de problemen tussen haar zus en B. in 1991 plaatsvonden en zij na de oorlog werd beschuldigd van de moord op B., terwijl zij bij haar tweede asielaanvraag verklaarde dat het conflict met B. in 1996 plaatsvond en de met de moord op B. gepaard gaande bedreigingen reeds voor de oorlog plaatsvonden, uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij heeft gesteld, wanneer zij met bovenstaande tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, dat zij zich, gekweld door hoofdpijn, wel eens van data kon vergissen. In de bestreden beslissing wordt vervolgens echter gesteld dat deze verklaring onafdoende is, aangezien de verklaringen van de verzoekende partij aan haar werden voorgelezen en zij die voor akkoord ondertekend heeft. De Raad stelt vast dat de weergave van de verklaringen met betrekking tot het tijdstip van de gebeurtenissen beantwoordt aan hetgeen de verzoekende partij in het kader van haar eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag DVZ, p. 11) en tweede asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 11) heeft verklaard en dat de verzoekende partij hierop ook in haar verzoekschrift niet verder ingaat. Nog met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde medische problemen, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zij voor deze problemen in Kosovo werd behandeld en dat de medicatie die zij hiervoor nam, hielp en dat ook haar in Kosovo achtergebleven partner, die eveneens medische problemen heeft, er bijna wekelijks op controle gaat. Ook dit beantwoordt aan hetgeen de verzoekende partij tijdens het gehoor heeft verklaard (zie gehoorverslag CGVS, pp. 17-18) en nergens in haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij hierop verder in. Vervolgens wordt aangegeven dat de neergelegde medische attesten de oorzaak van de door de verzoekende partij aangehaalde problemen niet vermelden, hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier en dat, gezien zij haar asielaanvraag geenszins aannemelijk heeft gemaakt, ook dient te worden vastgesteld dat de ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire bescherming. Zoals verder nog door de Raad wordt aangegeven, sluit hij zich aan bij de motivering van de bestreden beslissing. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk bepaald dat de verzoekende partij voor de beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet voorhouden dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met haar medische problemen.

Met betrekking tot de "*bloekwraak'situatie*" waarnaar de verzoekende partij verwijst en waarover zij stelt dat deze zonder meer plausibel is, dat zij voldoende verifieerbare gegevens terzake heeft verstrekt en dat bloedwraak in Kosovo onder de etnisch Albanese bevolking nog steeds een wijdverbreide praktijk is en vooral een ernstig maatschappelijk pijnpunt blijft, dient te worden vastgesteld dat nergens in de bestreden beslissing wordt ontkend dat bloedwraak in Kosovo nog steeds wijdverbreid is, maar dat gesteld wordt dat weinig geloof kan gehecht worden aan de aanleiding van de problemen van de verzoekende partij in Kosovo, waardoor ook de geloofwaardigheid van de bedreiging van de familie van B. naar aanleiding van de moord op B. ernstig op de helling komt te staan, hetgeen bevestigd wordt door het feit dat de verzoekende partij niet eens de familienaam van B. kent en stelt hierin niet geïnteresseerd te zijn, ondanks het feit dat zij een veertienjarige vrees voor deze familie heeft en in

2003 en 2009 een asielaanvraag uit vrees voor deze familie heeft ingediend. De Raad stelt vast dat hetgeen gesteld wordt in de bestreden beslissing beantwoordt aan het administratief dossier en dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen gegevens aanbrengt om deze vaststellingen te weerleggen en de tegenstrijdigheden in en de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen op te heffen. Bovendien kan de algemene vaststelling dat bloedwraak in Kosovo een wijdverbreide praktijk is niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierin gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121 481 en RvS 15 december 2004, nr. 138 480).

Met betrekking tot het feit dat de identiteit en etnische afkomst van de verzoekende partij niet betwist kan worden, wijst de Raad erop dat deze in de bestreden beslissing ook niet betwist worden. Het loutere feit dat haar identiteit en etnische afkomst werden aangetoond, volstaat echter niet opdat haar asielaanvraag geloofwaardig zou zijn.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ertoe beperkt te stellen dat de verklaringen van de verzoekende partij wel coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten, maar dat zij nalaat enige concrete aanvaardbare of plausibele gegevens of verklaringen aan te voeren op grond waarvan de Raad zou kunnen besluiten dat dit inderdaad het geval is. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, te weerleggen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad dan ook vast dat het asielaanvraag van de verzoekende partij ongeloofwaardig is.

Daar waar de verzoekende partij in ondergeschikte orde aanvoert dat zij minstens dient te kunnen genieten van het systeem van de subsidiaire beschermingsstatus, in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat uiteen te zetten waarom zij meent dat dit het geval is en derhalve geenszins de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent betwist. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande haar asielaanvraag en gelet op de overige elementen in het dossier toont zij niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. Voor het overige sluit de Raad zich aan bij de motivering van de bestreden beslissing en maakt deze tot de zijne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

voorzitter,
griffier .

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS